

Dreigende stilte

***DREIGENDE
STILTE***

LUCY CHRISTOPHER

Oorspronkelijke titel: *Stolen*

Oorspronkelijke uitgave: Chicken House

Eerder in het Nederlands verschenen als: *Brief aan mijn ontvoerder*

Copyright © 2009 Tekst Lucy Christopher

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2010 The House of Books, Amsterdam

Vertaling: Sabine Mutsaers

Cover Design: © Steve Wells 2013

Vormgeving omslag Nederlandse editie: Nanja Toebak

Binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4389 2

ISBN 978 90 443 4432 5 (e-book)

NUR 285

www.lucychristopher.com

www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Chicken House/The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

Voor mijn moeder en Simon, die hebben geholpen,
en voor de woestijn, die me heeft geïnspireerd

Jij zag mij voordat ik jou zag. Op het vliegveld, die dag in augustus, had je die blik in je ogen, alsof je iets van me wilde, alsof je al heel lang iets van me wilde. Nooit eerder had iemand zo naar me gekeken, zo indringend. Ik raakte erdoor van slag; verrast, denk ik. Die blauwe, blauwe ogen, ijsblauw, die naar me keken alsof ik ze zou kunnen verwarmen. Ze zijn tamelijk heftig, namelijk, die ogen, en ook tamelijk mooi.

Je knipperde snel toen ik naar je keek en je wendde je af, alsof je nerveus was. Alsof je je schuldig voelde omdat je naar een willekeurig meisje op het vliegveld had staan staren. Maar ik was geen willekeurig meisje, hè? Je speelde het goed. Ik trapte erin. Gek, maar ik heb altijd gedacht dat blauwe ogen te vertrouwen waren. Ze leken me veilig, op de een of andere manier. Alle betrouwbare mensen hebben blauwe ogen. De donkere ogen zijn voor de slechteriken... de man met de zeis, The Joker, zombies. Allemaal donker.

Ik had ruzie gehad met mijn ouders. Mijn moeder was niet zo blij met mijn blote topje en mijn vader was gewoon chagrijnig omdat hij te weinig had geslapen. Dus toen ik jou zag... Ik denk dat het een welkome afleiding was. Had je het zo gepland: wachten tot mijn ouders tegen me uitvielen en me daarna benaderen? Ik wist, ook toen al, dat je me in de

gaten had gehouden. Je had iets eigenaardig bekends. Ik had je eerder gezien... ergens... maar wie wás je? Mijn ogen werden steeds naar je gezicht getrokken.

Je was al vanaf Londen bij me. Ik had je bij het inchecken in de rij zien staan, met alleen handbagage, een kleine tas. In het vliegtuig had ik je gezien. En nu was je hier, op het vliegveld van Bangkok: je zat in de koffiehoeck waar ik koffie wilde gaan halen.

Ik deed mijn bestelling en wachtte terwijl die werd klaargemaakt. Ik prutste wat met mijn geld. Ik keek niet om, maar ik wist dat je nog steeds zat te kijken. Het zal wel raar klinken, maar ik voelde het gewoon. Mijn nekhaartjes gingen overeind staan als je maar even met je ogen knipperde.

De jongen achter de kassa liet de koffiebeker pas los toen ik het geld in mijn hand had. Kenny, stond er op zijn naamplaatje; gek dat ik dat nog weet.

‘We nemen geen Britse munten aan,’ zei Kenny, nadat hij me ze eerst had laten uittellen. ‘Heb je geen briefgeld?’

‘Dat heb ik in Londen opgemaakt.’

Kenny schoof hoofdschuddend de koffie weer naar zich toe. ‘Bij de Duty Free is een pinautomaat.’

Ik voelde dat er iemand achter me kwam staan. Ik draaide me om.

‘Laat mij maar betalen,’ zei je. Je stem was laag en zacht, alsof de woorden alleen voor mij bestemd waren, en je had een vreemd accent. Het overhemd met korte mouwen dat je aanhad rook naar eucalyptus, en je had een littekentje op de zijkant van je wang. Je ogen waren te indringend om er lang naar te kijken.

Je had al een biljet klaar. Buitenlands geld. Je glimlachte naar me. Ik geloof niet dat ik dankjewel heb gezegd. Sorry daarvoor. Je nam de koffie aan van Kenny. De papieren beker deukte een beetje in toen je hem uit zijn hand griste.

‘Suiker? Eén zakje?’

Ik knikte. Door je aanwezigheid, door het feit dat je tegen me praatte, was ik te zenuwachtig om iets anders te doen.

‘Geeft niks, ik doe het wel. Ga jij maar zitten.’ Je gebaarde naar de plek waar je had gezeten: aan een tafeltje tussen de kunstpalmbomen, bij het raam.

Ik aarzelde. Maar daar was je op voorbereid. Je raakte zachtjes mijn schouder aan, je hand warm door mijn topje heen. ‘Wees maar niet bang, ik bijt niet,’ zei je zacht. ‘Er zijn trouwens geen andere plaatsen vrij, tenzij je bij de Addams Family daarginds wilt zitten.’

Ik volgde je blik naar de lege stoelen vlak bij een groot gezin. De twee kleinste kinderen kropen over de tafel, tussen hun ruziënde ouders in. Nu vraag ik me af wat er gebeurd zou zijn als ik naast hen was gaan zitten. Dan hadden we het kunnen hebben over kindervakanties en aardbeienmilkshakes. Daarna zou ik teruggegaan zijn naar mijn ouders. Ik keek op naar je gezicht, met die lachrimpeltjes rond je mond. Het diepe blauw van je ogen verborg geheimen. Daar verlangde ik naar.

‘Ik ben net aan mijn eigen familie ontsnapt,’ zei ik. ‘Ik hoef nog geen nieuwe.’

‘Goed gedaan.’ Je knipoogde. ‘Eén zakje suiker dus.’

Je ging me voor naar de plek waar je daarnet had gezeten. Vlak bij je tafeltje zaten nog andere mensen, waardoor ik er met meer vertrouwen op afstapte. Het kostte me tien passen om er te komen. Ik liep in een soort roes en ging met mijn gezicht naar het raam zitten. Ik keek toe hoe je de koffie meenam naar het tafeltje met melk en suiker en het dekseltje eraf haalde. Ik zag je de suiker erin strooien; je haar viel over je ogen toen je je hoofd boog. Je glimlachte toen je me zag kijken. Ik vraag me af of het toen is gebeurd. Glimlachte je terwijl je het deed?

Ik denk dat ik even een andere kant op gekeken moet heb-

ben, naar de vliegtuigen die opstegen achter het glas. Een jumbojet balanceerde op zijn achterwielen, in de lucht erachter hing een zwarte wolk uitlaatgas. Een volgende stond al klaar. Je handen moeten heel snel zijn geweest toen ze het erin gooiden. Heb je een afleidingsmanoeuvre gebruikt, vraag ik me af, of lette er gewoon niemand op je? Het zal wel een poedertje zijn geweest, maar het was niet veel. Misschien zag het eruit als suiker. De koffie smaakte er niet anders door.

Toen ik me omdraaide, kwam je net teruggelopen; soepel ontweek je alle passagiers die je met hun eigen beker koffie voor de voeten liepen. Je keek niet naar hen. Alleen naar mij. Misschien leek daarom niemand anders je op te merken. Je bewoog je te zeer voort als een jager: je sloop mijn kant op langs de rij plastic planten.

Toen zette je de twee bekers koffie op het tafeltje, schoof er een in mijn richting en negeerde de andere. Je pakte een lepel, liet het rond je duim tollen en ving het weer op. Ik keek naar je gezicht. Je was mooi op een ruige manier, maar ouder dan ik had gedacht. Voor mij te oud, eigenlijk, om daar zo met je te zitten. Minstens begin twintig. Van een afstand, toen ik je had gezien in de rij bij het inchecken, had je dun en tener geleken, zoals de jongens van achttien bij mij op school, maar van dichtbij, nu ik echt goed keek, zag ik dat je stevige, bruine armen had en dat je gezicht verweerd was. Je had de kleur van donker zand.

‘Ik ben Ty,’ zei je.

Je blik flitste weg en weer terug voordat je je hand naar me uitstak. Je vingers voelden warm en ruw toen je mijn hand pakte en die vasthield, maar het was niet echt een handdruk. Toen je een wenkbrauw optrok, besepte ik wat je wilde.

‘Gemma,’ zei ik voordat ik het wist.

Je knikte alsof je dat al wist. Maar natuurlijk, dat was waarschijnlijk ook zo.

‘Waar zijn je ouders?’

‘Ze zijn al naar de gate, daar wachten ze op me.’ Toen werd ik nerveus, dus voegde ik eraan toe: ‘Ik heb gezegd dat ik niet lang zou wegblijven. Alleen even koffie halen.’

Een van je mondhoeken krulde weer omhoog en je lachte een beetje. ‘Hoe laat vertrekt je vliegtuig?’

‘Over een uurtje.’

‘Waarheen?’

‘Vietnam.’ Je leek onder de indruk. Ik glimlachte naar je, voor het eerst, geloof ik. ‘Mijn moeder gaat er heel vaak heen,’ voegde ik eraan toe. ‘Ze is curator – eigenlijk een soort kunstenaar die verzamelt in plaats van schildert.’

Ik weet niet waarom ik het gevoel had dat ik het moest uitleggen. Uit gewoonte, denk ik, door alle schoolkinderen die vragen stellen maar niks weten.

‘En je vader?’

‘Die werkt in het zakencentrum van Londen. Effectenhandelaar.’

‘Strak in het pak.’

‘Meestal wel, ja. Nogal saai, het geld van andere mensen beheren... al ziet hij dat niet zo.’

Ik voelde dat ik begon te ratelen, dus nam ik een slok koffie om mezelf de mond te snoeren. Tijdens het drinken zag ik een straaltje zweet langs je haargrens lopen. Maar je kon het niet warm hebben, want de airco blies volop onze kant uit. Je blik schoot nerveus naar alle richtingen, en je kon me soms niet aankijken. Die nervositeit gaf je iets verlegens; daardoor vond ik je nog leuker. Maar toch wás er iets met je – het bleef door mijn hoofd spelen.

‘En jij?’ mompelde je. ‘Wat wil jij later gaan doen? Een baan zoeken zoals je vader? Reizen zoals je moeder?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Dat zouden ze graag willen. Ik weet het niet. Niets lijkt me echt geschikt.’

‘Niet... zinvol genoeg?’

‘Zoiets. Ik bedoel, ze verzamelen alleen maar spullen om zich heen. Mijn vader verzamelt het geld van andere mensen en mijn moeder hun schilderijen. Wat doen ze nu eigenlijk dat van henzélf is?’

Ik wendde mijn blik af. Ik vond het vervelend om over het werk van mijn ouders te praten. We hadden het er in het vliegtuig vanuit Londen ook over gehad: mijn moeder klets-te maar door over de schilderijen die ze in Vietnam wilde gaan kopen. Dat was op dat moment wel het laatste waar ik het over wilde hebben.

Je lachte weer naar me, je stem was heel zacht. Het lepelkje balanceerde perfect op je duim, als in een goocheltruc. Ik vroeg me nog steeds af of het wel goed was dat ik daar zo met jou zat. Maar gek genoeg had ik het gevoel dat ik je alles kon vertellen. Dat zou ik waarschijnlijk gedaan hebben ook, als mijn keel niet dichtgesnoerd was geweest. Vaak wens ik dat het toen was geëindigd, met jouw glimlach en mijn gespannen zenuwen.

Ik keek om me heen om te zien of mijn ouders misschien naar me liepen te zoeken, al wist ik dat ze dat niet zouden doen. Ze vonden het wel prima om bij de gate de selectie tijdschriften te lezen die ze hadden meegebracht, in een poging intelligent over te komen. Trouwens, mijn moeder zou nooit haar nederlaag over onze kledingruzie toegeven door me te komen zoeken. Toch keek ik om me heen. Een zwerm naam-loze gezichten werd langzaam naar de kassa van de koffiehoek gezogen. Mensen, overal mensen. Het malen en brommen van de koffiemachine. Het gegil van kleine kinderen. De geur van eucalyptus die van je geruite overhemd kwam. Ik nam een slokje van mijn koffie.

‘Wat verzamelt je moeder?’ vroeg je. Mijn aandacht werd meteen weer getrokken door je zachte stem.

‘Voornamelijk kleur. Schilderijen van gebouwen, vormen. Ken je Rothko? Mark Rothko.’

Je fronste je voorhoofd.

‘Dat soort dingen. Ik vind het nogal aanmatigend, al die eindeloze vierkanten.’ Ik zat weer te ratelen. Even zweeg ik, en ik keek naar je hand. Die lag nog op de mijne. Was dat wel goed? Probeerde je me te versieren? Op school had nog nooit iemand me zo aangeraakt. Toen je me zag kijken, trok je snel je hand terug, alsof je zelf ook nu pas besepte dat hij er nog lag.

‘Sorry.’ Je haalde je schouders op, maar ik zag een twinkeling in je ogen die maakte dat ik teruglachte. ‘Ik geloof dat ik... een beetje gespannen ben.’

Je legde je hand weer op tafel, deze keer naast de mijne, op een paar centimeter afstand. Ik kon mijn pink er zo naartoe schuiven. Je droeg geen trouwring. Helemaal geen sieraden.

‘Wat voor werk doe jij?’ vroeg ik. ‘Of zit je nog op school?’

Ik trok een pijnlijk gezicht vanwege mijn eigen vraag. We beseften allebei hoe stom het klonk. Je was duidelijk ouder dan alle andere jongens met wie ik op deze manier had gepraat. Je had piepkleine rimpeltjes van de zon rond je ogen en mond, en je zat goed in je vel. Zelfverzekerder dan de onhandige jongens op school.

Met een zucht leunde je achterover. ‘Ik maak eigenlijk ook een soort kunst,’ zei je. ‘Maar ik schilder geen vierkanten. Ik reis wat, ik tuinier... en ik bouw. Dat soort dingen.’

Ik knikte alsof ik het begreep. Ik wilde je vragen wat je hier deed, met mij, en of ik je ooit eerder had gezien. Ik wilde weten waarom je belangstelling voor me had. Ik was niet gek, ik zag heus wel dat ik stukken jonger was dan jij. Maar ik vroeg niks. Ik was zenuwachtig, denk ik, ik wilde niet dat je ook maar iets onbetrouwbaars had. En ik geloof dat het me ook wel een volwassen gevoel gaf om daar met zo’n knappe

man te zitten, met een beker koffie die hij voor me had gemaakt. Misschien zie ik er toch niet zo jong uit, dacht ik, ook al was ik op wat lipgloss na helemaal niet opgemaakt. Misschien zag jij er gewoon oud uit voor je leeftijd. Toen je uit het raam keek, trok ik een plukje haar achter mijn oor vandaan en liet het voor mijn gezicht vallen. Ik beet op mijn lippen om ze roder te maken.

‘Ik ben nog nooit in Vietnam geweest,’ zei je na een hele tijd.

‘Ik ook niet. Ik zou liever naar Amerika gaan.’

‘Echt? Al die steden, die mensen...?’

Er trok een schokje door je vingers toen je naar me keek; je blik ging naar de lok die ik zojuist had bevrijd. Even later boog je je over het tafeltje heen om hem weer achter mijn oor te strijken. Je aarzelde.

‘Sorry, ik...’ mompelde je. Je kon de zin niet afmaken en je wangen werden een beetje rood. Je vingers trilden tegen mijn slaap. Ik voelde hoe ruw je vingertoppen waren. Mijn oor gloeide toen je er langs streek. Toen gleden je vingers door naar mijn kin. Die duwde je met je duim omhoog om me aan te kijken, bijna alsof je me bestudeerde in het kunstlicht boven mijn hoofd. En ik bedoel, je keek écht naar me... met ogen als twee sterren. Zo hield je me gevangen, gevangen op dat stukje van het vliegveld van Bangkok, als een klein diertje dat naar het licht toe werd getrokken. En ik voelde inderdaad vleugels fladderen in mijn binnenste. Dikke, vette mottenvleugels. Je hield me moeiteloos gevangen en trok me naar je toe alsof ik al in het net verstrikt zat.

‘Zou je niet liever naar Australië gaan?’ vroeg je.

Ik lachte even; zoals je het vroeg, klonk het heel serieus. Je trok meteen je vingers terug.

‘Ja, hoor.’ Ik haalde mijn schouders op, ademloos. ‘Daar wil iedereen heen.’

Toen zweeg je, en je keek naar de tafel. Ik schudde mijn hoofd en voelde je aanraking nog steeds. Ik wilde dat je bleef praten.

‘Kom jij uit Australië?’

Ik verbaasde me over je accent. Je klonk heel anders dan de acteurs uit *Neighbours*. Soms leek je Brits. Soms klonk het alsof je helemaal nergens vandaan kwam. Ik wachtte, maar je gaf geen antwoord. Dus boog ik me naar je toe en gaf een por tegen je onderarm.

‘Ty?’ zei ik. Ik probeerde je naam uit en de klank ervan beviel me wel. ‘Hoe is het daar? In Australië?’

Toen glimlachte je, en je hele gezicht veranderde door die lach. Het lichtte min of meer op, alsof er zonnestralen uit je binnenste kwamen.

‘Dat zul je nog wel zien,’ zei je.

Toen veranderde alles. Ik vertraagde terwijl de dingen om me heen versnelden. Gek eigenlijk, wat een beetje poeder kan doen.

‘Hoe voel je je?’ vroeg je.

Je zat met grote ogen naar me te kijken. Ik deed mijn mond open om te antwoorden dat ik me prima voelde, maar wat eruit kwam, was niet te volgen. Het was niet meer dan een warboel aan geluiden; mijn tong was te dik en te zwaar om woorden te vormen. Ik herinner me nog dat de lampen verwaagden tot een laaiend vuur. Ik herinner me dat de airco koud aanvoelde op mijn armen. De geur van koffie verdween en ging over in die van eucalyptus. Je hand omklemde stevig de mijne toen je me beetpakte en wegvoerde – toen je me stal.

Ik moet je koffie omgestoten hebben toen ik probeerde op te staan. Later trof ik een brandplek aan op mijn been, een roze vlek boven mijn linkerknie. Die zit er nog steeds. Het vel is een beetje rimpelig, als olifantenhuid.

Je dwong me om snel te lopen. Ik dacht dat je me naar mijn vliegtuig bracht, naar de gate waar mijn ouders op me wachtten. Het was ver weg, veel verder dan in mijn herinnering. Toen je me over de rolbanden sleurde, voelde het alsof we vlogen. Je praatte met mensen in uniform en trok me tegen je aan alsof ik je vriendin was. Ik knikte naar hen en glimlachte. Je nam me mee een trap op. Eerst wilden mijn knieën niet, en daar moest ik van giechelen. Toen veranderden mijn knieschijven in marshmallows. Opeens was er frisse lucht, die rook naar bloemen en sigaretten en bier. Er waren ergens andere mensen, die zachtjes praatten en lachten, krijsend als apen. Je trok me door de struiken, de hoek om achter een gebouw. Mijn haar bleef achter een takje hangen. We waren vlak bij de vuilnisbakken. Ik rook rottend fruit.

Je trok me weer tegen je aan, tilde mijn gezicht schuin omhoog en zei iets. Alles aan je was wazig en zweefde op de dampen van de vuilnisbakken. Je mooie mond bewoog als een rups. Ik stak mijn hand uit en probeerde hem te vangen. Je nam mijn vingers in de jouwe. Je warmte schoot door mijn vingertoppen heen mijn hele arm door. Je zei nog iets. Ik knikte. Iets in mijn binnenste begreep je. Ik begon me uit te kleden. Ik leunde tegen je aan toen ik mijn spijkerbroek uittrok. Je gaf me nieuwe kleren. Een lange rok. Schoenen met hakken. Toen wendde je je af.

Ik moet ze aangetrokken hebben. Ik weet niet hoe. Daarna trok je zelf je overhemd uit. Voordat je een ander aantrok, voelde ik aan je rug. Warm en stevig, bruin als boomschors. Ik weet niet wat ik dacht en zelfs niet of ik wel iets dacht, maar ik weet nog dat ik de behoefte had je aan te raken. Ik

herinner me het gevoel van je huid. Gek is dat, als je je een aanraking beter herinnert dan je eigen gedachten. Maar mijn vingers tintelen er nu nog van.

Je deed nog andere dingen, zette iets op mijn hoofd dat kriebelde en deed iets donkers voor mijn ogen. Ik bewoog me traag voort. Mijn hersenen konden het niet bijhouden. Er klonk een doffe plof van iets wat in een vuilnisbak terecht kwam. Iets slijmerigs op mijn lippen. Lippenstift. Je gaf me een bonbon. Zwaar. Donker. Zacht. Vloeibaar vanbinnen.

Toen werd het nog verwarrender. Ik keek naar beneden en zag mijn voeten niet. Toen we begonnen te lopen, was het alsof ik op de stompjes van mijn benen liep. Ik raakte in paniek, maar je sloeg je armen om me heen. Warm en stevig... veilig. Ik deed mijn ogen dicht en probeerde na te denken. Ik kon me niet herinneren waar ik mijn tas had gelaten. Ik kon me helemaal niets herinneren.

We werden omringd door mensen. Jij duwde me voort in een menigte van wazige gezichten en kleuren. Je moet aan alles hebben gedacht: een ticket, een nieuw paspoort, onze route, hoe we door de controles kwamen. Was het de meest zorgvuldig geplande diefstal aller tijden of puur geluk? Het kan nooit gemakkelijk zijn geweest om me het vliegveld van Bangkok door te loodsen en me in een ander vliegtuig te krijgen zonder dat iemand het doorhad – zelfs ik niet.

Je bleef me maar bonbons toestoppen. Die volle, donkere smaak... al die tijd in mijn mond, op mijn tanden. Vóór jou was ik gek op chocola. Nu word ik zelfs van de geur misse-lijk. Na de derde bonbon raakte ik buiten bewustzijn. Ik zat ergens, tegen je aan geleund. Ik had het koud, had behoefte aan je lichaamswarmte. Je mompelde tegen iemand anders wat over mij.

‘Te veel gedronken,’ zei je. ‘We hebben iets te vieren.’

Toen zaten we in een krap toilethokje. Met een harde lucht-

stroom werd de inhoud van de wc-pot onder me vandaan gezogen.

En we liepen weer. Misschien een ander vliegveld. Nog meer mensen... de geur van bloemen, zoet, tropisch en fris, alsof het pas had geregend. En het was donker. Nacht. Maar niet koud. Toen je me een parkeergarage door sleepte, werd ik langzaam wakker. Ik begon me tegen je te verzetten. Ik wilde gillen, maar je trok me achter een vrachtwagen en drukte een prop stof tegen mijn mond. De wereld werd weer wazig. Ik liet me tegen je aan zakken. Het enige wat ik me vanaf toen herinner is een versufte rit in een auto, met veel schokken en bochten. De motor bleef maar grommen.

Wat ik me nog wel herinner is het wakker worden. En de hitte. Die klauwde naar mijn keel en probeerde me de adem te benemen. Ik wilde weer het bewustzijn verliezen. En toen kwam de pijn... de misselijkheid.

Je had me tenminste niet aan het bed vastgebonden. Daar was ik dankbaar voor. In de film liggen de slachtoffers altijd vastgebonden op bed. Toch kon ik me niet verroeren. Zodra ik ook maar een klein beetje bewoog, kwam het braaksel naar boven in mijn keel en begon mijn hoofd te tollen. Er lag een dun laken over me heen. Ik had het gevoel alsof ik midden in een vuur lag. Ik deed mijn ogen open. Alles kantelde en draaide, beige en vaag. Ik was in een kamer. De wanden waren van hout, lange planken met bouten in de hoeken. Het licht deed pijn aan mijn ogen. Ik zag je niet. Behoedzaam draaide ik mijn hoofd en keek om me heen. Ik proefde braaksel in mijn mond. Ik slikte het weg. Mijn keel was dik. Schor. Nutteloos.

Ik sloot mijn ogen weer. Probeerde diep adem te halen. In

gedachten liep ik mijn hele lijf na. Mijn armen waren er nog, benen, voeten. Ik wiebelde met mijn vingers. Ze werkten allemaal nog. Tastte langs mijn buik. Ik had een T-shirt aan, mijn beha sneed in mijn borst. Blote benen, mijn spijkerbroek was verdwenen. Ik tastte over het laken naast me en liet mijn hand toen rusten aan de bovenkant van mijn dij. Mijn huid werd vrijwel onmiddellijk warm en klam. Ik had mijn horloge niet om.

Toen liet ik mijn hand over mijn onderbroek gaan en voelde erdoorheen. Ik weet niet wat ik dacht aan te treffen, of zelfs wat ik verwachtte. Misschien bloed. Kapot vlees. Pijn. Maar er was niets van dat alles. Had je mijn onderbroek uitgetrokken? Was je erin geweest? En zo ja, waarom had je dan de moeite genomen hem weer aan te doen?

‘Ik heb je niet verkracht.’

Ik greep het laken stevig vast. Keek met een ruk om. Zocht je. Mijn ogen werkten nog niet goed. Je was achter me, dat hoorde ik wel. Ik probeerde mezelf naar de rand van het bed te duwen, bij jou vandaan, maar mijn armen waren niet sterk genoeg. Ze trilden hevig, en toen viel ik terug in de lakens. Het bloed pompte door me heen. Ik kon mijn eigen lijf bijna horen opstarten en ontwaken. Ik probeerde mijn stem en wist een jammerkreetje voort te brengen. Mijn mond lag tegen de kussensloop. Ik hoorde jou ergens een stap zetten.

‘Je kleren liggen naast het bed.’

Ik kromp ineen bij het horen van je stem. Waar was je? Hoe dichtbij? Ik opende mijn ogen een stukje. Het deed niet eens zoveel pijn. Naast het bed lag een nieuwe spijkerbroek, keurig opgevouwen op een houten stoel. Mijn jas lag er niet bij. Mijn schoenen evenmin. In plaats daarvan stond er onder de stoel een paar bruinleren hoge schoenen. Met veters, dege-lijk. Niet van mij.

Ik hoorde je voetstappen dichterbij komen. Ik probeerde

me klein te maken, weg te komen. Alles was zwaar. Traag. Maar mijn hersenen werkten weer en mijn hart ging tekeer. Ik was op een akelige plek, dat wist ik wel. Hoe ik daar was gekomen, wist ik niet. Ik wist niet wat je met me had gedaan.

Ik hoorde de vloerplanken nog een paar keer kraken en voelde de angst van mijn borst naar mijn keel gaan. Een lichtbruine cargobroek bleef voor me staan. Mijn ogen waren op gelijke hoogte met de stof tussen je knieën en je kruis. Ik hoorde mijn ademhaling versnellen. Ik greep me vast aan het matras. Dwong mijn blik omhoog. Verder omhoog tot ik bij je gezicht was gekomen. Toen stakte mijn adem even. Ik weet niet waarom, maar ik had min of meer iemand anders verwacht. Ik wilde niet dat de persoon die daar stond, naast het bed, dezelfde was die ik zo aantrekkelijk had gevonden op het vliegveld. Maar jij was het: die blauwe ogen, het vaalblonde haar en het littekentje. Alleen was je deze keer niet mooi. Je was kwaadaardig.

Je gezicht stond uitdrukingsloos. De blauwe ogen leken kil. Je lippen waren smal. Ik trok het laken zo ver mogelijk op, tot alleen mijn ogen onbedekt waren; ze keken naar je. De rest van mijn lichaam was stijf en verstart. Je stond te wachten tot ik iets zou zeggen, je wachtte op vragen. Toen die niet kwamen, beantwoordde je ze toch.

‘Ik heb je hier mee naartoe genomen,’ zei je. ‘Je misselijkheid is een bijwerking van het verdovende middel. Je zult je nog wel een tijdje raar voelen... oppervlakkige ademhaling, duizelig, hallucinaties...’

Terwijl je sprak, begon je gezicht te draaien. Ik deed mijn ogen dicht. Er verschenen sterretjes achter mijn oogleden; een heel melkwegstelsel van piepkleine, tollende sterretjes. Ik hoorde je op me af schuifelen. Dichterbij. Ik probeerde mijn stem.

‘Waarom?’ fluisterde ik.

Ik gilde en spartelde de hele weg terug. Ik beet je weer. Meerdere keren. Ik spuugde ook. Maar je liet niet los. 'Je gaat daar dood,' beet je me toe. 'Snap je dat dan niet?'

Ik schopte je, keihard, tegen je schenen en in je ballen en waar ik je maar kon raken. Maar je liet je greep niet verslapen. Je sleepte me alleen maar sneller achter je aan. Je was sterk. Voor iemand die zo mager leek, was je verdomd sterk. Je sleurde me door het zand terug naar het huis. Ik stortte me met mijn hele gewicht op je, schoppend en krijsend als een wilde. Je sleurde me de keuken door en smeed me de donkere badkamer in. Ik beukte en gilde en probeerde de deur open te trappen. Maar het had geen zin, je had hem van buitenaf op slot gedaan.

Er waren geen ramen die ik kon ingooien, dus deed ik de deur aan de andere kant open. Zoals ik al had gedacht, was daar een toilet. Ik liep de twee treden af. Er lagen geen planken op de vloer, alleen kale grond die weer pijn deed aan mijn voeten. Ook hier waren geen ramen: de wanden bestonden uit dikke planken vol splinters, met smalle spleten ertussen. Ik duwde ertegen, maar ze waren stevig. Toen ik het deksel van de wc omhoog deed, zag ik alleen een diep, donker gat dat naar poep stonk.

Ik liep terug de badkamer in en doorzocht het kastje boven de wasbak. Alles wat ik daar aantrof smeed ik tegen de deur, zo hard als ik kon. Een fles ontsmettingsmiddel viel kapot en de scherven vlogen alle kanten op. De scherpe lucht vulde mijn neusgaten. Jij beende aan de andere kant van de deur heen en weer.

'Niet doen, Gemma,' waarschuwde je. 'Straks is alles op.'

Ik schreeuwde om hulp tot mijn keel er pijn van deed. Niet

dat het zin had. Na een tijdje gingen mijn woorden over in geluid waarmee ik je probeerde te overstemmen. Ik beukte met mijn armen tegen de deur, totdat er blauwe plekken verschenen tot aan mijn ellebogen en er reepjes huid loskwamen van mijn polsen. Ik was wanhopig. Je kon ieder moment binnenkomen met een mes of pistool of nog erger. Ik zocht naar bescherming en raapte een glasscherf op van de fles ontsmettingsmiddel.

De deur rammelde toen je je er met je hele gewicht tegenaan gooide. 'Rustig nou,' zei je met trillende stem. 'Het heeft geen zin.'

Je zat op de gang tegenover de badkamer. Dat wist ik omdat ik je schoenen kon zien door de spleet onder de deur. Ik leunde tegen de muur en rook het ontsmettingsmiddel en de zure lucht van de pis op mijn spijkerbroek. Na een tijdje hoorde ik een holle tik, toen je de sleutel uit het slot trok.

'Laat me met rust,' riep ik.

'Dat kan ik niet.'

'Alsjeblieft.'

'Nee.'

'Wat wil je van me?' Ik snikte nu en lag ineengedoken op de grond. Ik bette het bloed van mijn voeten, van de schrammen en de smeerboel die ik met rennen had veroorzaakt.

Ik hoorde dat je met je hand, of je hoofd, tegen de badkamerdeur ramde. Ik hoorde dat je stem oversloeg.

'Ik vermoord je niet,' zei je. 'Echt niet, oké?'

Maar mijn keel werd alleen maar droger. Ik geloofde je niet.

Je zweeg een hele tijd, en ik vroeg me af of je weg was. Ik zou bijna je stem verkiezen boven de stilte. Ik klemde de glasscherf van de fles ontsmettingsmiddel stevig in mijn hand, zo stevig dat hij in mijn handpalm sneed. Toen hield ik hem omhoog tegen het licht van een scheur in de muur. Er zaten minuscule regenboogjes in het glas. Ik hield de scherf

zo dat een ervan over mijn hand danste. Toen ik mijn vinger tegen het glas drukte, verscheen er een druppel bloed.

Ik hield het glas boven mijn linkerpols en vroeg me af of ik het zou kunnen. Toen liet ik het langzaam zakken. Ik sneed een streep in mijn vel, dwars eroverheen. Er stroomde bloed uit. Het deed geen pijn. Mijn armen waren gevoelloos van het gebeuk op de deur. Er kwam niet veel bloed uit. Ik hapte naar adem toen er twee druppels op de vloer vielen, uit ongelooft over wat ik had gedaan. Jij zei later dat het door de na-weeën van het verdovende middel kwam, maar ik weet het niet. Op dat moment was ik behoorlijk vastberaden. Misschien wilde ik mezelf liever van het leven beroven dan wachten tot jij het zou doen. Ik pakte het glas over met mijn linkerhand en stak mijn rechterpols uit. Maar toen kwam jij binnen. Snel. De deur vloog open en vrijwel onmiddellijk pakte je me het glas af en nam je me in je armen, omhulde me met je kracht. Ik gaf een stomp op je oog. En je sleurde me de douche in.

Je zette de kraan zachtjes aan. Het water was bruinig en kwam met horten en stoten, waardoor de leidingen kreunden. Er dreven zwarte dingen in. Ik schuifelde achteruit een hoek in. Het bloed uit mijn pols vermengde zich met het water en kolkte alsmaar rond. Maar ik was blij met het water dat ons scheidde. Het voelde als een soort bondgenoot.

Je pakte een handdoek uit een doos die bij de deur stond en hield die onder de kraan tot hij doorweekt was. Toen zette je de kraan uit en kwam naar me toe. Ik drukte me tegen de gebarsten tegels en bleef maar gillen dat je me met rust moest laten. Maar je ging niet weg. Je knielde neer in het water en drukte de handdoek tegen de snee. Ik deinsde zo snel terug dat ik mijn hoofd stootte.

En toen was er niets meer.

Toen ik wakker werd, lag ik weer op het tweepersoonsbed, met een koel, vochtig verband om mijn pols. De spijkerbroek had ik niet meer aan. Mijn voeten waren aan het bed gebonden met hard, ruw touw en zaten ook in het verband. Ik trok eraan om te testen hoe strak het touw zat, en ik slaakte een kreet van de pijn die door mijn benen vlamde.

Toen zag ik je staan, bij het raam. De gordijnen waren een stukje open en je staarde naar buiten. Ik zag de frons op je voorhoofd. Je had een blauw oog. Mijn werk, neem ik aan. Op dat moment, met de zon die je huid oplichtte, zag je er niet uit als een ontvoerder. Je zag er moe uit. Mijn hart bonsde, maar ik dwong mezelf om naar je te kijken. Waarom had je me hier mee naartoe genomen? Wat wilde je van me? Maar als je me iets wilde aandoen, zou je dat inmiddels toch wel gedaan hebben? Of misschien wilde je me laten wachten.

Toen draaide je je om en zag me kijken. Ik kon je blik niet vasthouden. Het kwam door die ogen. Te blauw. Te indringend. Ik kon het niet uitstaan dat ze bijna bezorgd stonden. Ik ging op mijn rug naar het plafond liggen staren. Het was gemaakt van gebogen metaal.

‘Waar ben ik?’ vroeg ik.

Ik dacht aan het vliegveld. Mijn ouders. Ik vroeg me af waar de rest van de wereld was gebleven. Vanuit mijn ooghoek zag ik dat je langzaam je hoofd schudde.

‘Niet in Bangkok,’ zei je. ‘Of in Vietnam.’

‘Waar dan wel?’

‘Daar zul je uiteindelijk wel achter komen, denk ik.’

Je liet je voorhoofd in je handen rusten en drukte je vingertoppen zachtjes tegen je blauwe oog. Je had korte, vieze nagels. Ik probeerde nog een keer mijn voeten los te rukken.